

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: V. P.,
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Róbertem Pružinským
sídlem Na Řádku 3173/8, 690 02 Břeclav

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. 6142/23/5200-10421-712995,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda je čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní v souvislosti se zvyšováním příjmů veřejných rozpočtů, v souladu s ústavním pořádkem České republiky.
2. Plátce daně, Z F P s. r. o., DIČ: CZ60745347 („Z F P s. r. o.“), srazil žalobci daň vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně z úrokových příjmů z korunových dluhopisů za první čtvrtletí 2020. Žalobce, jakožto poplatník srážkové daně z úrokových příjmů z korunových dluhopisů emitovaných před 1. 1. 2013, podal u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj („správce daně“) stížnost proti postupu plátce daně podle § 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť považoval tento postup za nesprávný. Plátce totiž aplikoval ustanovení čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb., které žalobce považoval za protiústavní.
3. Správce daně stížnost rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021, č. j. 2784334/21/3008-00030-711289, zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023, č. j. 6142/23/5200-10421-712995, („napadené rozhodnutí“) zamítlo a potvrdilo rozhodnutí správce daně. Správní orgány konstatovaly, že jsou při rozhodování vázány právními předpisy a obsah těchto norem jsou povinny zjišťovat standardními výkladovými metodami. Nebyly tedy oprávněny provádět kontrolu ústavnosti, ani předkládat věc k posouzení Ústavnímu soudu. Naopak byly povinny právní předpisy aplikovat.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo nesprávné, nezákonné a neústavní. Požadoval proto, aby byla poskytnuta dostatečná ochrana jeho právům. Ustanovení čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb. totiž podle něj nebylo možné z důvodu jeho protiústavnosti legitimně aplikovat.
5. Pro tuto věc bylo významné znění § 36 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů („ZDP“), účinné do 31. 12. 2012, kterým bylo zakotveno pravidlo zaokrouhlování základu daně u úrokových příjmů z dluhopisů tak, že se stanoví samostatně za jednotlivé cenné papíry i v případě držby více cenných papírů od jednoho emitenta a zaokrouhluje se na celé koruny dolů. Zákonem č. 192/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů (zákon o investičních pobídkách), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bylo s účinností od 1. 1. 2013 toto zaokrouhlování změněno. Zákon však zároveň obsahoval přechodné ustanovení čl. IV bod 2, podle kterého se na dluhopisy emitované před 1. 1. 2013 použije právní úprava obecného zaokrouhlování jednotlivých cenných papírů samostatně, tedy ve znění zákona účinného do 31. 12. 2012. K protiústavní změně právní úpravy pak došlo s účinností od 1. 1. 2020 zákonem č. 364/2019 Sb. Touto novelizací sice nebylo dotčeno znění samotného § 36 ZDP, novela ovšem zavedla přechodné ustanovení čl. IV bodu 4. Toto přechodné ustanovení však de facto novelizovalo zákon č. 192/2012 Sb. účinný od 1. 1. 2013 tím, že negovalo jeho přechodná ustanovení. Fakticky tedy došlo k novelizaci předcházejících přechodných ustanovení, konkrétně čl. IV bod 2.
6. Nová právní úprava zdanění dluhopisů emitovaných před 1. 1. 2013 tedy byla fakticky provedena formou novely přechodných ustanovení. Podle metodické pomůcky pro

přípravu návrhů právních předpisů, kterou vypracoval kolektiv odboru vládní legislativy Úřadu vlády pod vedením JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D. („metodická pomůcka“), přitom přechodná ustanovení nemohou nepřímo novelizovat jiné právní předpisy a přechodná ustanovení zásadně nelze novelizovat. Mohou upravovat pouze takové otázky, které souvisejí se vztahem nové právní úpravy s tou dosavadní. V tomto případě tak bylo porušeno hned několik důležitých zásad pro psaní přechodných ustanovení a čl. IV bod 4 zákona č. 364/2019 Sb. již jen z tohoto důvodu nemůže v testu ústavnosti obstát.

7. Tato úprava zdanění dluhopisů neobstojí z hlediska proporcionality, neboť jde za hranu dovolené retroaktivity. Žalobce citoval náleží Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, a konstatoval, že je vyloučeno zpětné působení právní normy, jež současně představuje zásah do principů ochrany důvěry v právo, právní jistoty, resp. nabytých práv. Nepravá retroaktivita je tak v souladu se zásadou ochrany důvěry v právo pouze tehdy, pokud je vhodná a potřebná. V důvodové zprávě však zcela absentuje veřejný zájem, který by odůvodnil zásah do legitimního očekávání poplatníků. Zákonodárce se vůbec nezabýval ani otázkou retroaktivity ani souladem dodatečného zdanění s ústavním pořádkem. Jedná se proto o nepřípustnou retroaktivitu.
8. Zákonodárce se v minulosti snažil retroaktivitě v oblasti daní u cenných papírů vyhnout. Daňové parametry měnil relativně konzistentně a respektoval parametry stávajících emisí. Nyní zvolený postup je proto pro žalobce velmi překvapivým a porušuje jeho legitimní očekávání dosáhnout určitého užívání vlastnického práva. Změnou zdanění dochází ke změně hodnoty cenného papíru, čímž jejich vlastníci, v rozporu se svým legitimním očekáváním, přicházejí o svůj majetek.
9. Žalobce soudu navrhnul, aby postupoval podle čl. 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, a předložil věc Ústavnímu soudu na vyslovení protiústavnosti čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření setrval na svém právním názoru, odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Argumentaci žalobce lze shrnout tak, že protiústavnost čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb. spatřuje v tom, že mu zákonodárce odňal již poskytnutou daňovou výhodu.
11. Ústavní soud se zákonem č. 364/2019 Sb. již zaobíral v nálezu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20. Ačkoliv se nevyjadřoval k dílčím otázkám zdanění dluhopisů, některé otázky odpověděl. Zabýval se procesem přijímání tohoto zákona a konstatoval, že nedošlo k porušení ústavního pořádku. Tím méně pak může obstát námitka žalobce, že změna byla provedena v rozporu s metodickou pomůckou. Konstrukce „novelizace přechodného ustanovení přechodným ustanovením“ není ideální, ovšem případný nesoulad změny zákona s metodickou pomůckou nemá za následek ústavní deficit.
12. Žalovaný ve svém vyjádření vycházel zejména z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2023, č. j. 10 Af 21/2022-38 („rozsudek Městského soudu“), který se také zabýval souladem čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019 Sb. s ústavním pořádkem. Městský soud se neztotožnil s námitkami protiústavnosti, ani neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu.
13. Naléhavý veřejný zájem na změně právní úpravy vyplývá ze samotné problematiky korunových dluhopisů, neboť se v praxi jednalo o prostředek zneužívání práva. Novelizací

od 1. 1. 2020 pak byla tato nekoncepční a nespravedlivá úprava napravena. Nejedná se tedy o zklamanou důvěru a absenci zdůvodnění veřejného zájmu, jak tvrdí žalobce. Naopak byly narovnány nerovné podmínky, které do té doby panovaly při stanovení základu daně ze srovnatelných příjmů.

14. Přezkum ústavnosti daňových zákonů musí být zdrženlivý, zkoumá se jen extrémní disproportionálnost. Omezení vlastnického práva tak bude protiústavní jen tehdy, pokud bude mít svou extrémně nepřiměřenou výši konfiskační dopady.
15. Nelze očekávat absolutní neměnnost práva. Pokud žalobce upsal před koncem roku 2012 dluhopisy se splatností 20 let, nemohl očekávat, že po celou dobu zůstanou určité podmínky zachovány beze změny. S ohledem na specifika příslušné právní úpravy musel naopak počítat s tím, že bude v budoucnu měněn způsob stanovení základu daně.
16. Žalobce nevzněl žádnou námitku proti porušení jednoduchého práva, jeho námitky se týkaly pouze protiústavnosti. Správní orgány ale byly při svém rozhodování vázány § 5 daňového řádu. Správce daně ani žalovaný tak nemohli zákonné ustanovení neaplikovat, i kdyby je považovali za protiústavní, ani podat návrh Ústavnímu soudu. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že žalobce, vyjma obecných tvrzení o snížení jeho majetku, ani nenaznačil, že by na něj měla mít aplikace zákona jakkoli citelné dopady.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce v replice uvedl, že se Městský soud ve zmíněném rozsudku zabýval námitkami týkajícími se pochybení při schvalování a publikaci zákona. Žalobce ale namítal rozpor s metodickou pomůckou, resp. s legislativními pravidly vlády. Touto námitkou se Městský soud ani Ústavní soud nezabýval. Žalobce proto trvá na své námitce, že nynější postup zvolený zákonodárcem je pro žalobce velmi překvapivým a v rozporu s jeho legitimním očekáváním.
18. Žalovaný ve svém vyjádření převzal argumentaci Městského soudu také k námitkám o absenci veřejného zájmu. Přednesený veřejný zájem ovšem z důvodové zprávy nijak nevyplývá. Význam a naléhavost změny právní úpravy nesmějí být dotvářeny dodatečně. Nesmí být tedy dodatečně dotvářena argumentace pro obhájení testu proporcionality, kterou zákonodárce neuvedl, ani neposuzoval. Rozsudek Městského soudu byl navíc napaden kasační stížností.

V. Posouzení věci

19. Žaloba **není** důvodná.
20. Jádrem sporu byla otázka, zda lze na věc aplikovat čl. IV bodu 4 zákona č. 364/2019, resp. zda je zmíněné ustanovení v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Konkrétně jde o to, jestli byla společnost Z F P s. r. o. jakožto plátce daně oprávněna srazit žalobci daň vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně z úrokových příjmů z korunových dluhopisů za první čtvrtletí 2020.
21. Podle § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném do 31. 12. 2012 je základem daně pro zvláštní sazbu daně příjem. Základ daně se stanoví samostatně za jednotlivé cenné papíry, a to i v případě držby cenných papírů stejného druhu od jednoho emitenta. Základ daně se zaokrouhluje na celé koruny dolů.

22. Zákonem č. 192/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2013, byla do § 36 odst. 3 ZDP přidána věta, podle které se u příjmů podle odst. 2 písm. a) nebo m) [kam patří úrokový příjem z dluhopisů] základ daně a sražená daň nezaokrouhluje a na celé koruny dolů se zaokrouhluje až celková částka daně sražená plátcem z jednotlivého druhu příjmu. Podle přechodného ustanovení čl. IV odst. 2 se však úrokový příjem z dluhopisu emitovaného přede dnem účinnosti této novely (před 1. 1. 2013) řídí ustanovením § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2013.
23. Do zákona č. 364/2019 Sb., účinného od 1. 1. 2020, vložil zákonodárce další přechodné ustanovení (čl. IV odst. 4), podle kterého se úrokový příjem z dluhopisu emitovaného přede dnem 1. 1. 2013 plynoucí ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nově řídí ustanovením § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona a přechodné ustanovení čl. IV odst. 2 zákona č. 192/2012 Sb. se v těchto případech nepoužije.
24. Právní úpravou čl. IV odst. 4 zákona č. 364/2019 Sb. a otázkou její retroaktivity a protiústavnosti se nezabýval jen již zmíněný Městský soud v Praze, ale o kasační stížnosti proti jeho rozhodnutí již rozhodl i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Afs 89/2023-43. Krajský soud v Brně se se závěry městského soudu i Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, neshledává důvodu pro to, aby se od nich odchýlil, a proto z nich v tomto rozsudku plně vychází.
25. Úvodem soud připomíná, že základní východiska pro ústavněprávní přezkum daňových zákonů mají výrazná specifika a vyznačují se značnou zdrženlivostí Ústavního soudu. Zákonodárcem zvolený daňový systém je totiž převážně otázkou politickou, a posuzovat optimálnost, efektivitu a naplnění funkcí daní tak Ústavnímu soudu s ohledem na dělbu moci nepřísluší. Posuzování vhodnosti a nezbytnosti daňové politiky je proto ponecháno v diskreci demokraticky zvoleného zákonodárce. Co se týče rozsahu přezkumu daňových zákonů ve vztahu k omezení vlastnického práva, daně již ze své podstaty do majetku jednotlivých daňových subjektů zasahují. Toto ústavně akceptovatelné omezení vlastnického práva plyne z ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny. Míra zásahu daňových zákonů do majetkových práv zdaňovaných subjektů je proto posuzována pouze v nižší intenzitě, je přezkoumávána pouze extrémní disproportionálnost daňové zátěže. Omezení vlastnického práva na základě čl. 11 odst. 5 Listiny ve formě zákonem uložené daně tak bude představovat protiústavní zásah do vlastnického práva teprve tehdy, pokud jeho intenzita dosáhne tzv. rdousícího účinku, tj. pokud bude mít svou extrémně nepřiměřenou výši konfiskační dopady. Zákonodárce tedy nesmí zasáhnout do vlastnických práv způsobem, který by vedl ke zmaření samé podstaty majetku, resp. ke zničení majetkové základny poplatníka. Dalším kritériem, které může Ústavní soud posuzovat, je princip rovnosti. Tomuto principu bude odporovat taková úprava, která stanovuje rozdílné povinnosti bez řádného důvodu (tj. odporuje zákazu libovůle) nebo která stanovuje rozdílné povinnosti na základě kritérií jako rasa, pohlaví, národnost, původ a podobně, tj. odporuje článku 3 odst. 1 Listiny (nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, nebo ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/15, které Ústavní soud shrnul v nálezu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20).
26. Žalobce však ve své argumentaci žádný konkrétní zásah do svých práv netvrdil (kromě skutečnosti, že odvedl daň), jeho argumentace zůstala pouze v obecné rovině. Neuvedl tedy, že by na něj měl zákon významný, natož pak rdousící účinek. Pouze konstatoval, že zdaněním získal stát příjmy namísto investorů, což porušilo jejich legitimní očekávání dosáhnout určitého užívání vlastnického práva. Tento obecně tvrzený zásah je však legitimován čl. 11 odst. 5 Listiny. Stejně tak soud neshledává, že by uvedenou právní

úpravou došlo k porušení principu rovnosti – právě naopak. Zákon č. 364/2019 Sb. narovnává nesystémovou daňovou výjimku týkající se výlučně dluhopisů emitovaných do konce roku 2012 (k tomu viz dále).

27. Ohledně retroaktivních účinků zákona č. 364/2019 Sb. soud vychází z toho, že jedním z principů právního státu je i ochrana právní jistoty a z ní plynoucí zákaz zpětné účinnosti právních norem neboli retroaktivity. Zásadně nepřipustná je pravá retroaktivita, spočívající v tom, že nová právní norma působí zpětně do doby před svou účinností, dodatečně tedy zakládá nové právní vztahy nebo mění vztahy vzniklé podle staré právní úpravy. Naopak nepravě retroaktivní norma upravuje sice právní vztahy vzniklé v minulosti, ale její účinky působí jen do budoucna. Nepravá retroaktivita tak ve skutečnosti nemá zpětnou účinnost a je zásadně přípustná, pokud změna nepřiměřeně nezasáhne do důvěry v právo (Pl. ÚS 87/20, bod 122).
28. V případě právní úpravy čl. IV odst. 4 zákona č. 364/2019 Sb. se jedná o nepravou retroaktivitu. Změna ve zdanění úrokových příjmů z dluhopisů emitovaných před koncem roku 2012 totiž platí jen pro úroky plynoucí ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 1. 2020. Tato právní úprava tedy sice upravuje vztahy vzniklé před její účinností – držení dluhopisů emitovaných před koncem roku 2012. Účinky má ale jen do budoucna: nové zdanění se týká jen úroků, které vznikly od počátku roku 2020, kdy tato úprava nabyla účinnosti.
29. Jak již bylo uvedeno, nepravá retroaktivita je v zásadě přípustná, pokud změna nepřiměřeně nezasáhne do důvěry v právo. Žalobce právě takový zásah namítal, neboť podle jeho názoru je retroaktivita v souladu se zásadou ochrany důvěry v právo pouze tehdy, pokud je vhodná a potřebná k dosažení sledovaného cíle. V důvodové zprávě k citovanému zákonu však není uveden veřejný zájem na přijetí této úpravy. S tím se soud neztotožňuje. Veřejný zájem totiž nelze dovozovat pouze z důvodové zprávy, ale je třeba vnímat také veřejnou debatu a problémy, kvůli kterým ke změně zákona došlo. Shrnutí celkového kontextu, který provedly správní orgány (případně též správní soudy ve výše citovaných rozsudcích) a z nějž jasně vyplývá smysl a účel novelizace, není žádným nepovoleným dotvářením důvodové zprávy, jak tvrdí žalobce. Naopak se jedná o výklad práva a jeho smyslu, na který nelze rezignovat pouze z toho důvodu, že není obsažen v důvodové zprávě.
30. V tomto ohledu tedy soud zdůrazňuje, že způsob zdanění příjmů z dluhopisů emitovaných do konce roku 2012 vytvářel nesystémovou daňovou výjimku, protože umožňoval, aby držitelé dluhopisů v nominální hodnotě 1 Kč vznikla vždy nulová daňová povinnost bez ohledu na to, kolik takových dluhopisů od jednoho emitenta držel. Takové dluhopisy proto přinášely svým držitelům nezdaněný zdroj příjmů, a to bez omezení jejich výše. Pro takové zvýhodnění však nebyl zřejmý důvod. Důvody, proč zákonodárce takové zvýhodnění umožnil, ostatně nevysvětluje ani důvodová zpráva k novelizačnímu zákonu č. 259/1994 Sb., kterým byl tento způsob zdanění zaveden. Protože příjmy z korunových dluhopisů fakticky nepodléhaly zdanění, byly korunové dluhopisy často zneužívány k obcházení daňových povinností. Zákonodárce proto od roku 2013 změnil způsob danění úrokových příjmů z dluhopisů tak, že úrokové příjmy z korunových dluhopisů emitovaných od začátku roku 2013 byly standardně zdaněny. Úrokové příjmy z korunových dluhopisů emitovaných do konce roku 2012 však nadále zdanění nepodléhaly. Tento rozdílný přístup přitom nebyl koncepční, a proto bylo třeba sjednotit zdanění všech úrokových příjmů z dluhopisů bez ohledu na datum jejich emise. Silný veřejný zájem na jednotném zdanění a zabránění

daňových úniků tedy dle názoru soudu jednoznačně implikuje, že do důvěry žalobce v právo nemohlo být předmětnou úpravou nepřiměřeně zasaženo.

31. Ostatně samotné očekávání neměnnosti platného práva ústavně chráněno není. Žalobce nemohl očekávat, že se právní úprava po celou dobu splatnosti dluhopisů nezmění. Změně právní úpravy navíc nasvědčoval i historický vývoj: zákonodárce změnil v roce 2013 stávající způsob zdanění úrokových příjmů z dluhopisů, bylo tedy zřejmé, že mu stávající způsob zdanění nevyhovoval. Od roku 2017 pak vedl diskuse i o změně zdanění úrokových příjmů z dluhopisů emitovaných do konce roku 2012. Nakonec v červnu 2019 předložil návrh zákona měnící zdanění těchto úrokových příjmů, který v průběhu druhé poloviny tohoto roku schválily obě komory Parlamentu i prezident. Změnu právní úpravy tak bylo možné do určité míry očekávat. Žalobce proto nemohl být změnou zaskočen tak, aby zasáhla do jeho důvěry v právo.
32. Konečně pokud jde o porušení zásad pro psaní přechodných ustanovení, pak touto otázkou se rovněž zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Afs 89/2023-43. Je sice pravdou, že podle čl. 66 odst. 5 Legislativních pravidel vlády se přechodná ustanovení zpravidla novelizují. Změna jednoho přechodného ustanovení jiným tudíž není příliš obvyklá. Zákon však není nesrozumitelný, a už vůbec ne v míře vyvolávající porušení žalobcových základních práv (ostatně žalobce obsahu novelizované právní normy rovněž porozuměl). Nejedná se tedy o postup nezákonný, natož protiústavní.
33. Soud tedy nemá za to, že by nová právní úprava zasáhla do žalobcových práv v takové intenzitě, která by svědčila o protiústavní povaze zásahu. Neshledal proto důvod předložit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení právní úpravy podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
34. Žalobce v žalobě uvedl jako důkazní návrhy na podporu svých tvrzení napadené rozhodnutí a správní spis. V řízení před správním soudem se dokazování správním spisem neprovádí. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správce daně, pak není důkazem, nýbrž předmětem přezkumu správního soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. září 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu